

KATECHEZA DLA SZKOŁY PONADGIMNAZJALNEJ

Autorzy katechezy: **s.Lucyna Trzonkowska SAC i ks.Łukasz Śleziak SAC**

TEMAT: ŚWIĘTY WINCENTY PALLOTTI - PREKURSOR APOSTOLSTWA ŚWIECKICH.

CEL OGÓLNY: zapoznanie z apostolską ideą św. Wincentego Pallottiego i doprowadzenie katechizowanego do decyzji bycia apostołem;

CELE SZCZEGÓŁOWE: uczeń zna rolę świeckich w Kościele (SV II, Pallotti, Jan Paweł II);

Uczeń odpowiada na wezwanie Kościoła wzywające do apostolstwa;

Uczeń podejmuje decyzję rozpoczęciu formacji apostolskiej;

METODY: Miniwykład, praca w grupach, medytacja obrazu, burza mózgów;

ŚRODKI DYDAKTYCZNE: DA, przemówienie Jana Pawła II z 1984 roku z okazji 150-lecia ZAK, Cz. Parzyszek, Prekursor apostolstwa świeckich, Ząbki 2005.

I. WPROWADZENIE

1. Katecheta prosi, aby uczniowie wymienili znane postaci z historii, które zmieniły bieg historii, byli wyjątkowi, o nich często się mówi. (Zapis na tablicy)
2. Podsumowanie katechety: W historii w każdej epoce możemy dostrzec wiele szlachetnych postaci, które swoim życiem oddziaływali na życie innych, byli odkrywcami, dokonywali przewrotów (Mikołaj Kopernik), ale byli też tacy, którzy odznaczali się nienagannym stylem życia. Ich pragnienia i działania miały jedno źródło i cel – Stwórcę świata, Boga naszego Ojca. Oni też przez swoje wyjątkowe życie przyczynili się do wielu pozytywnych zmian i zapisali piękne karty w historii Kościoła. Taką osobą była – tu katecheta wymienia postaci wypisane na tablicy. W życiu każdego świętego było coś wyjątkowego, co można nazwać charyzmatem - darem od Boga w służbie innych.

II. ROZWINIĘCIE

W XIX wieku w Rzymie żyje i działa św. Wincenty Pallotti.

1. Katecheta wywiesza obraz Pallottiego i rozpoczyna „medytację obrazu” (najlepiej obraz Wincentego Pallottiego z krzyżem). Uczniowie podają tytuły tego obrazu, albo stawiają wszystkie możliwe pytania dotyczące osoby znajdującej się na obrazie.

ALBO

Katecheta prezentuje film video o św. Wincentym Pallottim

2. Katecheta stawia pytanie: Co było wyjątkowe w życiu tego świętego kapłana? Praca w grupach, katecheta rozdaje fragmenty:

- Jan Paweł II o Pallottim z okazji 150-lecia ZAK (załącznik 1)
- co uczynił Pallotti (założyciel SAC i ZAK), dostrzega ogromną rolę świeckich w Kościele, przykłady jego współpracy ze świeckimi (załącznik 2)
- słuszność jego idei potwierdza SV II (załącznik 3)

III. ZAKOŃCZENIE

Katecheta zadaje pytanie do kogo dzisiaj Kościół kieruje wezwanie do apostołstwa? Odpowiedzi uczniów. Kto jest dzisiaj wezwany do apostołstwa i czym jest apostołstwo (załącznik 4)

Refleksja na zakończenie katechezy: pomyśl jak często krytykujesz Kościół. Pallotti też widział zło w Kościele, ale jego misja nie miała charakteru kontestacji (załącznik 5). A może zaczniesz od modlitwy: „Panie Jezu odnów swój Kościół, ale zacznij ode mnie...” (załącznik 6)

Może i ciebie Bóg dzisiaj wzywa abyś w tym momencie historii odegrał wyjątkową rolę. Propozycja jeśli chcesz możesz rozpocząć swoją misję apostołską w grupach istniejących w twojej parafii (np. wieczernik, wspólnota ZAK, oaza, krąg biblijny i inne).

ZADANIE DOMOWE: Podaj przykład apostoła XXI wieku i opisz jego działalność.

A N E K S

Załącznik 1

Tekst przemówienia Jan Pawła II do młodych z okazji 150-lecia Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego

Drodzy młodzi członkowie Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego. Jest dla mnie wielką radością spotkać się z wami; z serca pozdrawiam was, przybyłych z pielgrzymką dla uczczenia 150-lecia zasłużonej instytucji, założonej przez św. Wincentego Pallottiego. Dobrze wiecie jak św. Wincenty Pallotti kochał młodzież. W wieku 20 lat złożył ślub czystości, ubóstwa, pokory i posłuszeństwa, aby móc w pełni poświęcić się służbie na rzecz zbawienia ludzi. Pisał w swoim dzienniku: „Nie świat, ale Bóg jest moim celem”. Kiedy 16 maja 1818 roku otrzymał święcenia kapłańskie działał już od dłuższego czasu z całą energią wśród młodzieży najbardziej zaludnionych części miasta. Szedł do młodych, bawił się z nimi, słuchał ich, otwierał się na ich problemy, pocieszał w trudnościach. Ich zabawy kończyły się zawsze chwilą skupienia w kościele. Przede wszystkim działał na rzecz religijnego wychowania młodzieży. Z tej współpracy z ludźmi zrodziła się płodna idea apostołstwa świeckich. Św. Wincenty Pallotti pisał tak: „Tak jak wszyscy są powołani, co więcej, zobowiązani do naśladowania Jezusa Chrystusa, tak samo wszyscy, odpowiednio do swoich warunków i stanu, są powołani do apostołstwa. Zatem Apostołstwo Katolickie, tzn. powszechne, jak może być wspólne dla każdej grupy osób, jest czynnikiem tego, co każdy może i musi robić na większą chwałę Boga i dla swego i innych wiecznego zbawienia”.

Droga młodzieży w Wincentym Pallotti macie patrona i światłego przewodnika. Nakłania on was do poświęcenia się działalności apostołskiej. Wy posiadacie wielki i spaniały skarb: waszą młodość. Oddajcie ją Chrystusowi. Wykorzystajcie ją, aby głosić i dawać światu świadectwo, iż On jest jedynym Odkupicielem i Zbawicielem ludzkości. Poświęcić się apostołstwu znaczy zrozumieć sens życia ludzkiego i chrześcijańskiego. Znaczy również opierać własne życie na wielkich, powszechnych, nadprzyrodzonych ideałach.

Powinniście posiadać głębokie i żywe przekonania, wypływające z całkowitej znajomości Chrystusa i ciągłego i gorliwego naśladowania Go. Pierwszym przekonaniem jest to, że Bóg powołuje każdego do poznania prawdy i zbawienia wiecznego. Drugie przekonanie dotyczy obecności i posłannictwa Kościoła, założonego przez Chrystusa dla podtrzymania

nienaruszonej wiary i zapewnienia zbawienia. Jest i trzecie przekonania, które powinniście posiadać: najważniejszej jest przyjęcie strategii apostołstwa, strategii krzyża, poświęcenia. Jak nam wyraźnie ukazuje życie św. Wincentego Pallottiego: dusze zbawiają się przez modlitwę i ciernienie.

Naśladowanie Chrystusa było fundamentem osobistego oddania się Bogu św. Wincentego Pallottiego. Teraz zaprasza on was, młodzi do tego samego zobowiązującego przedsięwzięcia tak, abyście mogli prawdziwie stać się solą ziemi i światłem świata.

Cz. Parzyszek, Pallotti. Prekursor apostołstwa świeckich, Ząbki 2005, s. 205 – 210.

PYTANIA: 1. Wymień 3 cechy jakimi według Jana Pawła II charakteryzował się Pallotti?
2. Dlaczego mamy naśladować Jezusa Chrystusa tak jak Pallotti?
3. Jakie przekonania mają kierować naszym apostołstwem?

Załącznik 2

Życie i działalność św. Wincentego Pallottiego

Wincenty Pallotti urodził się w Rzymie dnia 21 kwietnia 1795 r. jako trzecie z dziesięciorga dzieci Magdaleny i Piotra Pawła Pallottich. Sześcioro rodzeństwa zmarło w dzieciństwie, żegnane przez rodziców z żalem, ale i z wiarą: Bóg dał! Bóg wziął! Wincenty w szóstym roku życia rozpoczął naukę w szkole powszechnej. Po ukończeniu szkoły usiłował wstąpić do zakonu kapucynów. Rodzice jego byli dobrodziejami tego zakonu; matka, która zmarła w 1827 r., spoczywa w kościele kapucynów na Via Veneto. Jednakże za radą spowiednika, ze względu na stan zdrowia, zrezygnował z zakonu, ale nie zrezygnował z kapłaństwa.

Widząc jasno swoją drogę życia, Wincenty, jesienią 1807 r., rozpoczął naukę w Kolegium Rzymskim. Uczelnię tę ukończył w 1813 r., przyjmując święcenia niższe w 1811 r. Od jesieni 1814 r. Pallotti studiował filozofię i teologię na uniwersytecie rzymskim Sapienza, uczęszczając równocześnie na wykłady z nauk przyrodniczych, wyższej matematyki, historii i prawa. Jednocześnie prowadził w tych latach głębokie życie wewnętrzne, o czym świadczy jego dziennik duchowy. Stać się świętym księdzem było dla niego sprawą nieskończenie ważniejszą, niż być księdzem uczonym. Święcenia wyższe poprzedzające kapłaństwo

otrzymał w Bazylice na Lateranie w Rzymie. Dnia 16 maja 1818 r. w tej samej świątyni przyjął upragnione święcenia kapłańskie.

Przechodzi to ludzkie wyobrażenie pisze w swoim Dzienniku że nieskończona dobroć Boża mojego ukochanego Ojca raczyła w zadziwiający sposób spojrzeć na mnie i wynieść mnie do zaszczytu kapłaństwa... Proszę wszystkie stworzenia, aby za mnie dziękowały Bogu za nieocenioną łaskę powołania... Proszę Boga, aby uczynił ze mnie niezmordowanego robotnika.

Dnia 15 lipca 1818 r. Pallotti ukończył studia uniwersyteckie, uzyskując doktoraty z filozofii i teologii. Życie kapłańskie Wincentego odznaczało się dwiema cechami: skupieniem i aktywnością. Gdy się modlił, oddawał świat Bogu, gdy szedł ulicą, niósł Boga światu.

Pierwszy rok kapłaństwa Pallotti poświęcił głównie młodzieży, wśród której pracował już podczas studiów, niosąc jej pomoc duchową i materialną. A kontynuacją pracy dla młodzieży było przyjęcie przez ks. Pallottiego w 1819 r. na okres dziesięciu lat stanowiska korepetytora na uniwersytecie Sapienza. Od roku 1829 przez trzynaście lat był ojcem duchownym Seminarium Rzymskiego. Pod koniec 1834 r. został mianowany rektorem kościoła Santo Spirito przy Via Giulia. Funkcję tę pełnił do lutego 1846 r. Tu założył Zjednoczenie Apostolstwa Katolickiego, zatwierdzone 11 lipca 1835 r. przez papieża Grzegorza XVI; tu od 1836 r. urządził uroczystości Oktawy Epifanii. W roku 1837 zaczął starania o założenie Kolegium Misyjnego oraz sierocińca dla dzieci i młodzieży żeńskiej, który stał się okazją do powstania Zgromadzenia Sióstr. Mimo przepracowania i choroby przyjął w 1842 r. nominację na duszpasterza wojskowego w Rzymie, a w dwa lata później kapelanię szpitala Cento Preti. Ważnym momentem w życiu ks. Pallottiego było przekazanie mu w 1844 r. przez Stolicę Apostolską dla Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego pofranciszkańskiego kościoła i klasztoru San Salvatore in Onda przy Via Pettinari, gdzie do dzisiaj znajduje się Zarząd Generalny Stowarzyszenia.

Ks. Wincenty Pallotti zmarł w opinii świętości 22 stycznia 1850 r. Sto lat później, 2 stycznia 1950 r., papież Pius XII zaliczył go do grona błogosławionych. Jego ciało, które nie uległo rozkładowi, zostało złożone w kryształowym sarkofagu pod mensą głównego ołtarza w kościele San Salvatore in Onda w Rzymie. Papież Jan XXIII w dniu 20 stycznia 1963 r., podczas trwania Soboru Watykańskiego II, ogłosił błogosławionego Wincentego Pallottiego świętym.

Wielostronna działalność apostołska w Rzymie, jak również rozszerzająca się na cały świat idea "Apostolstwa Katolickiego", były związane z głębokim "doświadczeniem Ducha" i charyzmatem, jakim Bóg obdarzył św. Wincentego. Najgłębszym motywem jego działania

było osobiste doświadczenie Boga jako nieskończonej miłości i miłosierdzia. Człowieka stworzonego z miłości, na obraz i podobieństwo swoje, Bóg nie opuszcza nawet wtedy, kiedy ten zgrzeszył. Postanawia go ratować na drodze jeszcze większego cudu swojego miłosierdzia i miłości, posyłając na świat Syna jako Odkupiciela i Zbawcę.

Jezus Chrystus, Syn Boży, który stał się człowiekiem i ofiarował się za nas na krzyżu, stanowi największe i najbardziej przekonujące objawienie miłości i miłosierdzia Boga względem człowieka. Hasłem i myślą przewodnią dla Pallottiego stało się zawołanie św. Pawła: "Miłość Chrystusa przynagła nas" (2 Kor 5,14). Miłość Boga do nas, która objawiła się w Jezusie Chrystusie, pobudzała Pallottiego do dania odpowiedzi. Św. Wincenty uczynił to poprzez naśladowanie w swoim życiu Chrystusa i całkowite zaangażowanie się w apostołstwo. "Przyszedłem rzucić ogień na ziemię i jakże bardzo pragnę, żeby on już zapłonął!" (Łk 12,49).

Wincenty Pallotti pragnął doprowadzić wszystkich ochrzczonych do głębszego poznania nieskończonej miłości i miłosierdzia Bożego, czyli "odnowić wiarę" i "rozpalić miłość", aby wszyscy przynagleni miłością Chrystusa, troszczyli się o wieczne zbawienie swych bliźnich tak, jak o swoje własne, "i aby rozszerzali ją po całym świecie". Pallotti oczekiwał z utęsknieniem Kościoła, odnowionego mocą apostołskiej miłości, jako znaku jedności, nadziei i zbawienia dla całej ludzkości.

Wincenty Pallotti, będąc wytrwałym apostołem i duszpasterzem, usiłował równocześnie pozyskiwać innych do współpracy w apostołstwie. W 1835 r. z grona jego przyjaciół i współpracowników - księży, zakonników i świeckich - powstało Zjednoczenie Apostolstwa Katolickiego.

Wincenty Pallotti powołał do życia wspólnotę księży i braci (Stowarzyszenie Apostolstwa Katolickiego - Pallotyni) w celu zakładania, ożywiania i scalania Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego. Obecnie ze wspólnotą księży i braci, na swój sposób, współdziała kilka wspólnot sióstr, instytuty świeckie i stowarzyszenia świeckich.

Swoje dzieło oddał Pallotti pod opiekę Maryi, Królowej Apostołów. W Niej widział najbardziej autentyczny przykład apostołstwa wszystkich katolików, a w szczególności świeckich. Dzięki Jej wstawiennictwu oczekiwał nowych Zielonych Świąt dla Kościoła.

- PYTANIA:
1. Wymień 3 ważne wydarzenia w życiu Pallottiego?
 2. Jak nazywa się dzieło założone przez Pallottiego?
 3. Czego pragnął Pallotti dla wszystkich ochrzczonych?

Załącznik 3

Dekret o apostołstwie świeckich

DA 9. Świeccy prowadzą różnorodną działalność apostołską tak w Kościele, jak i w świecie. W obydwu tych dziedzinach otwierają się różne pola pracy apostołskiej, spośród których pragniemy tu wymienić główne. Są to: wspólnoty kościelne, rodzina, młodzież, środowisko społeczne, sprawy narodowe i międzynarodowe.

DA 11. Ponieważ Stwórca wszechrzeczy ustanowił związek małżeński początkiem i podstawą społeczności ludzkiej, a przez swoją łaskę uczynił go tajemnicą wielką w odniesieniu do Chrystusa i Kościoła, dlatego apostołstwo wśród małżonków i rodzin posiada szczególną doniosłość tak dla Kościoła, jak i dla społeczeństwa świeckiego. Chrześcijańscy małżonkowie są wzajemnie dla siebie, dla swoich dzieci i innych domowników współpracownikami łaski i świadkami wiary. Zawsze było obowiązkiem małżonków, a dziś stanowi największą część ich apostołstwa: ukazywać i potwierdzać swoim życiem nierozdzielność i świętość węzła małżeńskiego; mocno podkreślać prawo i obowiązek rodziców i opiekunów do chrześcijańskiego wychowania dzieci; bronić godności i należytej autonomii rodziny. Rodzina jako taka otrzymała od Boga posłannictwo, by stać się pierwszą i żywotną komórką społeczeństwa. Spośród różnych rodzajów apostołstwa rodzinnego zasługują na wyszczególnienie następujące: adoptowanie opuszczonych dzieci, gościnne przyjmowanie przybyszów, pomoc w prowadzeniu szkół, służenie radą i pomocą materialną młodzieży, pomaganie narzeczonym, by lepiej przysposobili się do małżeństwa, udział w katechizacji, wspieranie małżonków i rodzin przeżywających trudności materialne lub moralne, zapewnienie starcom nie tylko niezbędnych środków do życia, ale także słusznego udziału w owocach postępu gospodarczego.

DA 12. W dzisiejszym społeczeństwie młodzi ludzie wywierają bardzo wielki wpływ. Warunki ich życia, sposób myślenia, jak również samo nastawienie do własnej rodziny uległy znacznej zmianie. Właśnie młodzi powinni stać się pierwszymi i bezpośrednimi apostołami młodzieży przez osobistą działalność apostołską w gronie swoich rówieśników, mając na uwadze środowisko społeczne, w którym żyją. Niech dorośli starają się nawiązać z młodzieżą przyjacielski dialog, co pozwoli obu stronom, po przezwyciężeniu różnicy wieku, poznać się wzajemnie i podzielić się nawzajem wartościami właściwymi każdej stronie. Dorośli powinni pobudzać młodzież do apostołstwa najpierw przykładem, a przy sposobności roztropną radą i wydatną pomocą. Młodzi zaś niech żywią wobec starszych szacunek i zaufanie; a chociaż z natury skłaniają się do nowości, winni jednak otaczać należną cziłą chwałę tradycje.

Dzieci również mają własną działalność apostołską. Są bowiem w miarę swych sił prawdziwymi świadkami Chrystusa wśród rówieśników.

DA 13. Apostolstwo w środowisku społecznym, a mianowicie staranie się o kształtowanie w duchu chrześcijańskim sposobu myślenia i obyczajów, praw oraz ustroju własnej społeczności, jest tak dalece zadaniem i obowiązkiem świeckich, że inni nigdy nie potrafią go należycie wypełnić. To posłannictwo Kościoła w świecie wypełniają świeccy przede wszystkim przez zgodność życia z wiarą; przez swoją rzetelność w każdym zajęciu; przez miłość braterską; przez ową pełną świadomość swojej roli w budowaniu społeczeństwa. Tą drogą ich sposób postępowania przenika powoli środowisko, w którym żyją i pracują. To apostolstwo winno obejmować wszystkich ludzi danego środowiska i nie pomijać żadnego dobra duchowego czy doczesnego, które da się osiągnąć. Prawdziwi jednak apostołowie, nie zadowolając się tylko samą tą działalnością, usiłują głosić Chrystusa bliźnim także i słowem. Wielu bowiem ludzi może usłyszeć Ewangelię i poznać Chrystusa jedynie za pośrednictwem bliskich im osób świeckich.

DA 16. Apostolstwo indywidualne, którego przeobfitym źródłem jest życie prawdziwie chrześcijańskie, stanowi początek i warunek wszelkiego apostolstwa świeckich, również zrzeszonego, i nie można go niczym zastąpić. Do tego rodzaju apostolstwa są wezwani i zobowiązani wszyscy świeccy, jakiegokolwiek stanu, chociaż nie mają sposobności lub możliwości współpracować w stowarzyszeniach. Szczególną formą apostolstwa indywidualnego jest świadectwo całego życia świeckiego, płynącego z wiary, nadziei i miłości. Natomiast przez apostolstwo słowa, które w pewnych okolicznościach jest bezwzględnie konieczne, głoszą świeccy Chrystusa, wyjaśniają i szerzą Jego naukę, każdy stosownie do swych warunków i znajomości rzeczy, a przy tym i sami wiernie ją wyznają. Współpracując ponadto, jako obywatele tego świata, w sprawach zmierzających do budowania porządku społecznego i kierowania nim, powinni świeccy szukać w świetle wiary wyższych pobudek działania w życiu rodzinnym, zawodowym, kulturalnym i społecznym. W końcu niech świeccy przepajają miłością swoje życie i w miarę możliwości dają jej wyraz w czynach. Niech wszyscy pamiętają, że przez kult publiczny i modlitwę, pokutę i dobrowolne przyjmowanie trudów oraz utrapień, przez które upodabniają się do cierpiącego Chrystusa mogą dotrzeć do wszystkich ludzi i przyczynić się do zbawienia całego świata.

DA 17. To apostolstwo indywidualne jest palącą potrzebą w owych krajach, gdzie swoboda działania Kościoła jest dotkliwie ograniczona. W tych niezmiernie trudnych warunkach świeccy zastępując w miarę możliwości kapłanów, z narażeniem swojej wolności, a niekiedy i życia, podają naukę chrześcijańską ludziom swego otoczenia, przygotowują ich do życia

religijnego i katolickiego sposobu myślenia, skłaniają do częstego przystępowania do sakramentów i do pobożności, zwłaszcza eucharystycznej. Apostolstwo indywidualne znajduje specjalne pole działania w krajach, gdzie katolików jest mało i żyją w rozproszeniu.

DA 18. Wierni jako jednostki są powołani do prowadzenia działalności apostołskiej w różnych warunkach swego życia; powinni jednak pamiętać że człowiek z natury swojej jest istotą społeczną i że spodobało się Bogu zjednoczyć wierzących w Chrystusa w jeden Lud Boży i zespolić w jedno ciało. Apostolstwo więc zespołowe odpowiada doskonale zarówno ludzkim, jak i chrześcijańskim wymogom wiernych, a zarazem ukazuje znak wspólnoty i jedności Kościoła w Chrystusie. Dlatego wierni niech sprawują swoje apostolstwo w zjednoczeniu. Niech będą apostołami zarówno w swoich społecznościach rodzinnych, jak i w parafiach i diecezjach, które same w sobie wyrażają wspólnotowy charakter apostolstwa, oraz w wolnych zrzeszeniach, jakie postanowili wśród siebie zorganizować. Apostolstwo zespołowe posiada ogromną doniosłość i dlatego, że praca apostołska czy to w społecznościach kościelnych, czy to w różnych ośrodkach wymaga często wspólnego działania. W obecnych zaś warunkach jest rzeczą zgoła konieczną, by w zasięgu działalności ludzi świeckich, umacniało się apostolstwo w formie zespołowej i zorganizowanej. Jest rzeczą szczególnie ważną, by apostolstwo docierało do zbiorowej mentalności i warunków społecznych tych, ku którym się zwraca; w przeciwnym razie nie potrafią oni często oprzeć się naciskowi czy to opinii publicznej, czy instytucji.

- PYTANIA:
1. W jakich środowiskach ma odbywać się apostolstwo świeckich?
 2. Co mogą zrobić ludzie młodzi w dziedzinie apostolstwa?
 3. Co oznacza „apostolstwo społeczne”?

Załącznik 4

Idea apostolstwa tkwiła w centrum zainteresowań Pallottiego. Jej realizacja wypełniała całe jego życie. Przechodziła różne dzieje, ale święty nigdy od niej nie odstąpił. Jego pragnieniem było, aby wszyscy podjęli powołanie apostołskie. Do tego nawoływał, o tym pisał i mówił przy różnych okazjach.

Apostolstwo katolickie, tj. powszechne oznacza według Pallottiego działalność, jaką każdy w miarę swoich możliwości może i powinien wykonywać ku większej chwale Bożej oraz wiecznego zbawienia swego własnego i swoich bliźnich. Takie szerokie pojęcie pojawia

się dopiero 130 lat po śmierci Pallottiego na Soborze Watykańskim II, który określił apostołstwo jako każdą działalność Mistycznego Ciała, zwróconą ku szerzeniu Królestwa Chrystusa po całej ziemi i uczynienia wszystkich ludzi uczestnikami zbawczego odkupienia. Sobór stwierdza także, że każde powołanie chrześcijańskie jest ze swej natury powołaniem do apostołstwa. Apostołstwo świeckich jest uczestnictwem w zbawczym posłannictwie Kościoła i do tego sam Pan przeznacza wszystkich przez chrzest i bierzmowanie.

Pallotti nieco inaczej uzasadnia powszechne powołanie wszystkich wiernych do apostołstwa. Opiera on je na powszechnym przykazaniu miłości Boga i bliźniego, na prawdzie o stworzeniu człowieka na obraz i podobieństwo Boże oraz na obrazie Maryi Królowej Apostołów. Pallotti bardzo głęboko osadził powołanie do apostołstwa, które nie wynika tylko z faktu bycia chrześcijaninem, ale z faktu bycia człowiekiem. Powołanie człowieka do apostołstwa staje się zobowiązaniem, które narzuca Boże przykazanie miłości. Pallotti stwierdza, że przykazanie miłości Boga i bliźniego wynika z samego aktu stworzenia człowieka na obraz i podobieństwo Boże. A ponieważ każdy człowiek jest żywym obrazem Bożej miłości, każdy powinien troszczyć się o zbawienie wieczne bliźnich, a troska ta to właśnie apostołstwo. Obowiązek powszechnego powołania do apostołstwa oparte jest również na naśladowaniu Jezusa Chrystusa, którego naśladowanie jest naszym chrześcijańskim obowiązkiem.

Cz. Parzyszek, Pallotti. Prekursor apostołstwa świeckich, Ząbki 2005, s. 160 – 161.

Załącznik 5

Pallotti widział Kościół taki jaki on jest oraz takim, jakim być powinien. Kościół czasów Pallottiego był w stanie wystygłej wiary, oziębłej miłości, braków ewangelicznych pracowników oraz zagrożony przez nieprzyjaciół. Pallotti pragnął jednak, aby Kościół stał się kościołem żywym, Kościołem wszystkich. Dzięki swej idei powszechnego apostołstwa angażował w życie Kościoła księży, zakonników i siostry zakonne, świeckich różnych stanów, wieku pochodzenia społecznego czy inteligencji. Pallotti zawsze był posłuszny hierarchii kościelnej, zawsze podległy woli papieża.

Pallotti nie osądzał, nie oskarżał, jego misja w Kościele nie miała charakteru protestu. Aby wyrazić swoją misję w Kościele używał on zwrotu: „łącznik”, „miejsce spotkania”, „pomost łączący”. Zamierzał iść ponad podziałami, rywalizacją i zazdrością wśród duchownych. Proponował nową formę służby w Kościele: nie oddzielnie, ale razem na

chwałę Bożą i dla zbawienia dusz; nie przez współzawodnictwo ale przez współpracę, krzewiąc wiarę i rozpalając miłość wśród katolików i rozpowszechniając ją na całym świecie.

Cz. Parzyszek, Pallotti. Prekursor apostołstwa świeckich, Ząbki 2005, s. 71 – 72.